

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové, ve věci navrhovatele **O. S.** nar. X, bytem X, proti odpůrci **městu Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, 543 51 Špindlerův Mlýn, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, **t a k t o :**

- I. **Krajský soud v Hradci Králové z r u š u j e dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy - územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byla pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce.**
- II. **Odpůrce je povinen uhradit navrhovateli náklady řízení ve výši 5.000,-- Kč, a to do 8 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením č. 8/11/2011-Z, ze dne 15. 11. 2011, územní plán města Špindlerův Mlýn (dále jen „opatření obecné povahy“, „OOP“ či „územní plán“). Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Navrhovatel návrhem ze dne 22. 9. 2014, který byl doručen nadepsanému krajskému soudu poštou dne 25. 9. 2014, zahájil řízení o zrušení opatření obecné povahy – územního

plánu Špindlerův Mlýn. Navrhovatel se domáhal zrušení platného územního plánu v části, ve které byla pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce. Odůvodnil jej následujícím způsobem.

I.

Návrh na zrušení územního plánu

Navrhovatel napadl územní plán ve dvou návrhových (žalobních) bodech, v nichž uvedl následující:

Předně, že byl „napadeným územním plánem omezen na svých vlastnických právech, která nabyt zakoupením pozemku parcelní č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn, a to tím, že bez řádného odůvodnění a v rozporu se zákonem ruší určení tohoto pozemku k zastavění tím, že jej zahrnuje do nezastavěného území.“ A dále, že „zastavěné území bylo napadeným územním plánem vymezeno v rozporu se zákonem, zejména v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona, a že vymezení zastavěného území není v napadeném územním plánu řádně a přezkoumatelným způsobem odůvodněno.“

Navrhovatel poukazoval na to, že jde o pozemek, který byl již předmětem rozsudku nadepsaného krajského soudu ze dne 31. 5. 2012, č. j.: 30A 10/2012–68, jímž byl na základě návrhu podaného jeho tehdejší vlastníci (Reality Braník, s.r.o.) zrušen napadaný územní plán v té jeho části, do které byla zahrnuta mimo jiné právě i parcela č. 96/16 (novým ÚP), a to do funkční plochy ostatní krajinná zeleň. Tuto parcelu následně získal R. K., od něhož uvedený pozemek zakoupil v původní výměře navrhovatel a jehož část (aktuálně pozemek parc. č. 96/33) v nedávné době prodal zpět předchozímu vlastníkovi R. K.

Navrhovatel zakoupil předmětný pozemek s přesvědčením, že po zrušení jeho funkčního zařazení, stanoveného novým územním plánem, účinným od 1. 12. 2011 (viz výše), jde o území (jeho část) územním plánem neřešené a že byla zrušena i ta část napadeného územního plánu, kterou byla parcela č. 96/16 zařazena do nezastavěného území obce. Jiného názoru však byl stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn, jak se o tom navrhovatel přesvědčil při následných jednáních s ním, v souvislosti se zamýšlenou stavbou rodinného domu na něm. Podle stavebního úřadu totiž krajský soud nezrušil zařazení parcely č. 96/16 do nezastavěného území, a právě v této skutečnosti byla a je shledávána překážka nepovolení stavby rodinného domu chtěného navrhovatelem. V tomto závěru byl stavební úřad podpořen i Ministerstvem pro místní rozvoj v jeho stanovisku ze dne 2. 9. 2014.

Navrhovatel tomuto závěru oponoval odkazem na výrok č. I rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 5/2013-122, jímž byl odmítnut návrh R. K. na zrušení části napadeného územního plánu z důvodu zařazení pozemkové parcely č. 96/16 a dalších do funkčních ploch ostatní krajinná zeleň a louky a pastviny, odůvodněný na jeho straně dvacáté. (V něm se jako důvod odmítnutí uvádí, že územní plán již byl v uvedeném směru zrušen, tedy že v době podání návrhu již neexistovalo v napadeném územním plánu určení těchto parcel k funkčnímu využití, proti němuž navrhovatel brojil.). Vyjadřoval přesvědčení, že zmíněný rozsudek krajského soudu byl posouzen pouze z jednoho úhlu pohledu a

bez návaznosti na další jeho části, což podle navrhovatele prokazují následující skutečnosti.

„Předmětem návrhu, o kterém soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2013 rozhodoval, byl i návrhový bod č. 1 tohoto znění:

Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem zkrácen na svých vlastnických právech tím, že mu bez právního důvodu odnímá právo umístit na pozemku parc. č. 100/7 ale i na pozemcích parc. č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn stavby, jejichž umístění bylo povoleno dosud platným a vykonatelným územním rozhodnutím, vydaným odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005 pod č. j.: Výst.R1668/2005,

A dále návrhový bod č. 3 tohoto znění:

Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez opory v zákonných cílech ve větší, než v nezbytně nutné míře, nešetrným a diskriminačním způsobem s náznaky libovůle, omezuje zastavění pozemku parcelní č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn a nezákonným postupem vymezeným zastavěným územím i pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

Krajský soud v Hradci Králové výrokem č. I rozsudku ze dne 30. 5. 2013 odmítl návrh na zrušení části napadeného územního plánu z důvodu zařazení pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn do funkčních ploch KO - *ostatní krajinná zeleň* a FP – *louky a pastviny* s odůvodněním uvedeným na str. 20 předmětného rozsudku, že *územní plán byl rozsudkem ze dne 31. 5. 2012 zrušen právě v části týkající se uvedených pozemků a že v době podání návrhu tedy již neexistovalo v napadeném územním plánu určení těchto parcel k funkčnímu využití, proti nimž navrhovatel brojil*, z čehož, podle názoru navrhovatele, zcela jednoznačně vyplývá, že rozsudkem krajského soudu ze dne 31. 5. 2012 byla zrušena i ta část napadeného územního plánu, kterou byly shora uvedené pozemky, tedy i pozemek parc. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn v podobě, v jaké jej k dnešnímu dni vlastní navrhovatel, zařazený do nezastavěného území.

Správnost názoru navrhovatele, že krajský soud zrušením části napadeného ÚP rozsudkem ze dne 31. 5. 2012 rozhodl o tom, že shora uvedené pozemky nejsou z hlediska jejich možného využití napadeným ÚP řešeny, a to včetně jejich zařazení do nezastavěného území, jistě potvrzuje i obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně vydaný pod č. j.: 8 AOs 4/2013-51, dne 25. 6. 2014, ve kterém je pod bodem [4] konstatováno, že *Krajský soud již rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 A 10/2012, k návrhu společnosti Reality Braník, s.r.o., zrušil územní plán v části týkající se pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn*. Navrhovatel je toho názoru, že pokud by krajský soud současně nezrušil i zařazení těchto pozemků do nezastavěného území, jistě by NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 6. 2014 nehovořil o zrušení územního plánu, ale o jeho změně, a jistě by nehovořil o zrušení části týkající se pozemkových parcel atd., ale o zrušení územního plánu v části týkající se zařazení předmětných pozemkových parcel do funkčních ploch KO a FP.

Argumenty navrhovatele, jak jsou uvedeny výše, však stavební úřad neuznává a nebere v úvahu ani to, že krajský soud o zastavěném území v případě pozemku parc. č. 100/7 v kat. území Špindlerův Mlýn rozhodoval proto, že to bylo předmětem návrhu, o kterém rozsudkem ze dne 30. 5. 2013 rozhodoval. Navrhovatel má za to, že o zastavěném území nemuselo být krajským soudem rozhodováno samostatně, tedy že zrušením funkčního využití předmětných pozemků rozsudkem ze dne 31. 5. 2012 bylo současně zrušeno i jejich zařazení do nezastavěného území. Přesto s ohledem na opačný názor zastávaný odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn i Ministerstvem pro místní rozvoj, je však navrhovatel nucen podat návrh na zrušení napadeného územního plánu v části, kterou byl pozemek parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazen do nezastavěného území. Nevylučuje přitom, že tento návrh krajský soud podle § 46 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), odmítne s tím, že o téže věci již rozhodl. K podání návrhu jej však nutí výše uvedené okolnosti, pro které by jinak stavební úřad jeho žádost o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn zamítl s odůvodněním, že je tato stavba v rozporu s územním plánem, podle kterého se tento pozemek nachází v nezastavěném území. Krom toho stavební úřad nesprávně tvrdí, že povolení stavby rodinného domu brání i územní rozhodnutí vydané odborem výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn dne 4. 7. 2005 pod č. j.: Výst.R1668/2005, jímž byla umístěna stavba lyžařského vleku, snowtubingu a dětského vleku, ačkoliv pozemek ve vlastnictví navrhovatele není těmito stavbami vůbec dotčen.

Podle předchozího územního plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn byl pozemek parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazen do funkční zóny č. II – *Komerční zóna nižší intenzity*, ve které bylo možné umísťovat zejména stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy v kombinaci s veřejným ubytováním, bytové domy, stavby veřejného ubytování a stavby drobné nerušící výroby či komerční administrativy jako doplňková funkce k objektu. S ohledem na polohu předmětného pozemku, který se ze zákona nachází v zastavěném území a v místě, kde se v blízkém i vzdálenějším okolí nacházejí stavby zejména rodinných domů a dále na obsah jím uplatněných námitek proti konceptu i návrhu napadeného územního plánu, navrhovatel očekával, že nový územní plán zachová funkční využití jeho pozemku nebo jej omezí pouze na stavby pro individuální bydlení, což se však nestalo. Územní plán zastavění pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zrušil, když jej zahrnul do nezastavěného území a navíc jej zahrnul do funkční plochy v textové části označené jako *KO – ostatní krajinná zeleň*, ve které nelze stavbu rodinného domu umístit.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem vydaným dne 31. 5. 2012 pod č. j.: 30A 10/2012–68, územní plán v části, týkající se zařazení mj. pozemku parcelní číslo 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy *KO – ostatní krajinná zeleň*, zrušil. Navrhovatel v domněnku, že shora citovaným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové bylo v celém možném rozsahu zrušeno určení pozemku k zastavění provedené napadeným územním plánem, předmětný pozemek zakoupil a očekával, že takto bude na pozemek pohlíženo. Podle odboru výstavby Městského úřadu Špindlerův Mlýn se však pozemek parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn nachází mimo zastavěné území, vymezené územním plánem, v němž nelze s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním

plánování a stavebním řádu (krajský soud vycházel ze znění platného ke dni účinnosti územního plánu, tedy k 1. 12. 2011), navrhovanou stavbu rodinného domu umístit, resp. povolit.

Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem omezen na svých vlastnických právech tím, že bez řádného odůvodnění a v rozporu se zákonem ruší určení pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn k zastavění tím, že jej zahrnuje do nezastavěného území a toto svoje tvrzení, resp. tento návrhový bod, opírá o následující důvody.

Zastavěné území bylo napadeným územním plánem vymezeno v rozporu s ustanovením § 58 stavebního zákona, a to z následujících důvodů.

Vymezení zastavěného území je věnována pozornost na straně šesté textové části územního plánu, v níž je v části označené jako „A. VYMEZENÍ ZASTAVĚNÉHO ÚZEMÍ“, k uvedené otázce uvedeno pouze toto:

„Řešené území je vymezeno správním územím města Špindlerův mlýn. (číslo obce ZÚJ –579742). Správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území:

- k.ú. Špindlerův Mlýn
- k.ú. Bedřichov v Krkonoších
- k.ú. Labská
- k.ú. Přední Labská

Zastavěné území je vymezené ke dni 1. 1. 2009 a je zakresleno ve výkresu základního členění návrhu územního plánu.“

V odůvodnění napadeného územního plánu tak není otázce vymezení zastavěného území věnována vůbec žádná pozornost a nedořešenou zůstává otázka, z jakého důvodu, jakým postupem a jakým aktem bylo zastavěné území vymezeno už ke dni 1. 1. 2009, když § 58 odst. 3 stavebního zákona stanoví, že zastavěné území se vymezuje v územním plánu a aktualizuje se jeho změnou. Pokud tedy bylo zastavěné území vymezeno skutečně už ke dni 1. 1. 2009, nemohlo to být provedeno napadeným územním plánem ani změnou předchozího, protože ten zastavěné území neřešil.

Podle § 58 odst. 2 stavebního zákona se do zastavěného území zahrnují pozemky v intravilánu obce, ve kterém se nepochybně nachází i pozemek parcelní číslo 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn, přestože nebyl napadeným územním plánem zahrnut do zastavěného území města Špindlerův Mlýn. Důvody toho však odůvodnění územního plánu neobsahuje. Prostým pohledem na výkres řešící zastavěné a zastavitelné území, označený jako N1B, který je součástí územního plánu, lze poměrně snadno zjistit, že vymezování zastavěného území nemělo jasně stanovená pravidla, která by navíc měla oporu v zákoně a probíhalo evidentně tak, jak to odpůrci s ohledem na různé individuální zájmy a okolnosti vyhovovalo. Jinak si nelze vysvětlit např. to, proč v některých případech hranice zastavěného území kopírují obvodové stěny stávajících staveb a v jiných případech tomu tak není, proč v některých případech jsou a v jiných nejsou do zastavěného území zahrnuty i

pozemky přilehlé ke stavbě - viz areál hotelu Horal, proč do zastavěného území není zahrnuta celá řada pozemků v intravilánu obce, které nejsou ani vinicí, chmelnicí, pozemkem zemědělské půdy určeným pro zajišťování speciální zemědělské výroby (zahradnictví) a ani pozemkem přiléhajícím k hranici intravilánu navráceným do orné půdy nebo do lesních pozemků (např. pozemek parc. č. 15/13, 94/6, 53/2 atd. v k. ú. Špindlerův Mlýn), a proč je do zastavěného území, na rozdíl od jiných pozemků, zahrnut dosud nezastavěný pozemek u dolní stanice lyžařského vleku Stoh parc. č. 1097 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

Navrhovatel pokračoval, že vymezení zastavěného území má pro vlastníky dotčených pozemků zásadní význam, a proto by mu měla být věnována patřičná pozornost. Napadený územní plán jeho očekávání nenaplnil, když vymezení zastavěného území neodpovídá reálnému stavu v území. Tyto námitky konfrontoval např. s parcelou č. 53/12 v kat. území Špindlerův Mlýn, která se dle žalovaného územního plánu nachází mimo zastavěné území, a přitom na ní byly po 1. 1. 2009 (kdy mělo dojít k vymezení zastavěného území) vybudovány podzemní garáže, jako první etapa výstavby rodinného domu na tomto pozemku, s pozemkem parc. č. 94/6 v kat. území Špindlerův Mlýn, na němž byla po 1. 1. 2009 zahájena výstavba rodinného domu a dodával, že by se jistě našly i další stavby zahájené nebo realizované po 1. 1. 2009, které se od 1. 12. 2011 nacházejí v nezastavěném území.

Navrhovatel uzavřel návrh odkazy na právní úpravu stanovení zastavěného území dle stavebního zákona (§§ 2 odst. 1 písm. c/ a 58 odst. 2) a konstatováním, že zastavěné území obce Špindlerův Mlýn bylo žalovaným územním plánem vymezeno postupem, který je v rozporu se zákonem a že jeho vymezení není v žalovaném územním plánu vůbec odůvodněno. Uvedl přitom celou řadu příkladů, konkrétních pozemkových parcel, nesprávně nezahrnutých do zastavěného území. Vzhledem k tomu navrhoval územní plán zrušit v části, kterou byla pozemková parcela číslo 96/16 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území.

II.

Vyjádření odpůrce k návrhu

Odpůrce se vyjádřil k návrhu podáním ze dne 20. 10. 2014. Již v jeho úvodu se s ním neztotožnil, když napadané opatření obecné povahy považuje za správní akt souladný s příslušnými právními předpisy. Uvedl, že z návrhu je zřejmé, že jediným důvodem jeho podání je zkrácení na právech navrhovatele tím, že pozemek parc. č. 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn byl v rozporu se zákonem zahrnut do nezastavěného území a tím bylo v podstatě zrušeno jeho určení k zastavění proti předchozímu územnímu plánu. K prvnímu návrhovému bodu uvedl následující.

V první řadě namítal existenci překážky rei iudicatea (překážky věci pravomocně rozhodnuté), pro kterou není možné přezkumné řízení vést. A to z toho důvodu, že o totožné věci již bylo pravomocně rozhodnuto. V těchto souvislostech odkazoval na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 3. 1999, sp. zn. 25 Cdo 1751/98, a ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s., podle něhož: „*Nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*“ A odpůrce tvrdil, že o stejném návrhu,

kdy navrhovatelem byl vždy stejný účastník - výlučný vlastník pozemku parc. č. 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn, již Krajský soud v Hradci Králové rozhodoval opakovaně.

K návrhu obchodní společnosti Reality Braník, s.r.o. ze dne 29. 2. 2012 na zrušení celého územního plánu města Špindlerův Mlýn, který nabyl své účinnosti dne 1. 12. 2011, a který se dotýkal tvrzeného zkrácení vlastnických práv m.j. k pozemku parc. č. 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn, totiž rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012-68, který nabyl právní moci dne 16. 7. 2012 a jehož výrok zněl:

„I. Krajský soud v Hradci Králové zrušuje dnem právní moci tohoto rozsudku opatření obecné povahy – územní plán Špindlerův Mlýn, schválený na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15.11.2011, usnesením č. 8//11/2011-Z, a to v té jeho části, ve které byly pozemkové parcely č. 96/16, 100/3 a 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazeny do funkčních ploch FP- louky a pastviny a KO- ostatní krajinná zeleň.“

Z uvedeného vyvodil odpůrce závěr, že ačkoliv navrhovatel navrhoval zrušení celého územního plánu, bylo jeho návrhu ze strany nadepsaného krajského soudu pravomocně vyhověno pouze v části, kterou územní plán vymezuje funkční využití ploch. Nic jiného nebylo ve výroku rozhodnutí uvedeno, tudíž ani nadepsaným soudem zrušeno.

Posléze dne 16. 1. 2013 podal návrh na zrušení celého opatření obecné povahy, tj. územního plánu města Špindlerův Mlýn, který nabyl své účinnosti dne 1. 12. 2011, R. K. Žalobním tvrzením bylo rovněž zkrácení vlastnických práv m.j. k pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn. Na straně 3-4 přitom uváděl: *„Protože má navrhovatel v úmyslu v následujícím období pozemek parcelní č. 100/7 v k.ú. Špindlerův Mlýn spolu s dalšími v území zastavět, domáhá se tímto návrhem zrušení žalovaného územního plánu, protože ten zástavbu tohoto pozemku provedením změny v jeho funkčním využití, neumožňuje, resp. ji ruší, a dále proto, že **nezahrnutím pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.ú. Špindlerův Mlýn do zastavěného území znemožňuje využití s odkazem na ustanovení § 18 odst. 5 stavebního zákona těchto pozemků**, včetně nemožnosti žádat úspěšně o vydání stavebního povolení na stavby povolené shora citovaným územním rozhodnutím. Navrhovatel tvrdí, že byl žalovaným územním plánem zkrácen na svých vlastnických právech tím, že mu bez právního důvodu odnímá právo umístit na pozemku parc.č. 100/7, ale i na pozemcích parc.č. 96/16, 100/3 a 100/12 v k.p. Špindlerův Mlýn stavby,...“*

O tomto návrhu rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30 A 5/2013-122, který nabyl právní moci dne 14.8.2013, následovně:

„I. Návrh na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15.11.2011, usnesením č. 8//11/2011-Z, a to z důvodu zařazení pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkčních ploch FP – louky a pastviny a KO- ostatní krajinná zeleň, se odmítá.“

Z uvedeného odpůrce dovozuje, že předmětem návrhu a posléze i řízení tedy bylo zařazení pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn do (ne)zastavěného území obce (toto je patrné ze strany druhé odůvodnění citovaného rozsudku) a i přesto byl návrh ve vztahu k předmětnému pozemku odmítnut a řízení pravomocně skončeno. Důvody proč nebylo možné totožnému návrhu vlastníka totožného pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn vyhovět jsou patrné ze strany dvacáté odstavce třetího citovaného rozsudku, kde soud uvedl, že vzhledem k tomu, že nadepsaný soud o stejné věci již rozhodl rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012-68, který nabyl právní moci dne 16. 7. 2012, musel být návrh v této části podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. odmítnut. Podle citovaného ustanovení totiž soud odmítne návrh usnesením, jestliže o téže věci již rozhodl a k tomu právě v dané věci došlo.

Z výše uvedeného odpůrce shrnul, že projednávaný návrh na zrušení územního plánu obce Špindlerův Mlýn ze strany vlastníka pozemku parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn je již třetím v pořadí, a to za situace, kdy je dána totožnost návrhu (zásah do vlastnických práv částmi územního plánu, ve kterých byl předmětný pozemek zařazen k příslušnému funkčnímu využití pozemku a do nezastavěného území) a dále je dána i totožnost osoby (vlastníka předmětného pozemku). Věc je již „opakovaně“ věcí pravomocně rozhodnutou, a to rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012-68, který nabyl právní moci dne 16.7.2012, ale také rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30 A 5/2013-122, který nabyl právní moci dne 14. 8. 2013. Krajský soud proto musí bez ohledu na to, zda popsané (byť shodné) skutkové okolnosti případu novým vlastníkem pozemku je možné právně posoudit jinak (tj. zrušit i část územního plánu, ve kterém je pozemek zařazen do nezastavěného území obce či zrušit přímo část územního plánu, které se jakkoliv dotýká předmětného pozemku) postupovat podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a návrh znovu odmítnout.

K uvedenému odpůrce ještě poznamenal, že „*navrhovatel (=předchozí vlastník pozemku R. K.) věděl, že předmětný pozemek má sice zrušeno funkční využití, ale rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012-68, nebylo zrušeno zařazení pozemku do nezastavěného území, což je patrné ze shora uvedené citace z návrhu R. K. na str. 3-4 ze dne 16.1.2013. Tvrzení, že (výrokem) zrušením funkčního využití pozemku se ruší i ostatní části napadeného opatření obecné povahy je chybné, neboť by muselo být ve výroku uvedeno pouze: „...ruší se část opatření obecné povahy týkající se pozemku parc.č. 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn.“ a nikoliv dále ve výroku vymezena ještě další část (atribut) jedné z prostorově definovaných částí územního plánu. Ostatně z ust. § 43 odst. 1 stavebního zákona vyplývá, jaké jednotlivé části má územní plán obsahovat...*

Pokud by chtěl zákonodárce uvést, že pojem funkční využití pozemku v sobě zahrnuje nejen vymezení zastavitelných ploch, ale i vymezení zastavěného území, pak by tyto dva pojmy nerozlišoval v úvodním ustanovení zákona a neuváděl je jako samostatné části územního plánu! Tím, že bylo zrušeno funkční využití pozemku (=viz výrok rozsudku nadepsaného soudu z roku 2012), tedy nebylo zrušeno zařazení pozemku do (ne)zastavěného území! Pokud tedy uvedené výslovně Krajský soud v Hradci Králové neuvedl do výroku svého rozhodnutí, pak možná pochybil, když to bylo předmětem podaného návrhu (= soudního řízení) a nelze nyní pouze

z odůvodnění dovozovat, že snad mělo být zrušeno i zařazení do nezastavěného území. Dlužno připomenout, že proti tomuto rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno (podstatné části) Návrhu tehdejší navrhovatel Reality Braník s.r.o. ani R. K. nebrojili kasační stížností a rozhodnutí o jejich návrzích se stala pravomocnými!“

K druhému návrhovému bodu odpůrce uvedl (dále v podstatě doslovná citace), že se nejednalo o změnu zastavitelnosti pozemku či určení jeho zařazení do (ne)zastavěného území, ale o stanovení zcela „nového“ funkčního využití pozemku v kontextu s rozsáhlými úpravami napadeným opatřením obecné povahy řešeného území města Špindlerova Mlýna. Proto nadepsaný krajský soud nemůže při svém rozhodování o této právní věci vycházet z odůvodnění, které v minulosti již opakovaně použil, že byl napadeným opatřením obecné povahy porušen faktický veřejný příslib, který ve vztahu k původním funkčnímu využití plynul navrhovateli z minulého územního plánu (z roku 1994)! Odpůrce připomíná, že v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2014, sp.zn. 6 AOs 3/2013, který je nadepsanému soudu znám, soud konstatoval: „Nelze souhlasit s krajským soudem v tom směru, že pouhé začlenění pozemku do určité plochy v předchozím územním plánu zakládá jeho vlastníkově právní nárok, aby seznal z odůvodnění nového územního plánu konkrétní důvody pro odlišné účelové určení daného pozemku, resp. jeho začlenění do jiné plochy (jiná situace by byla, pokud by vlastník pozemku tento dosavadní potenciál využití svého pozemku úspěšně transformoval např. do podoby rozhodnutí o umístění stavby, které by pak bylo nutno při přípravě nového územního plánu zohlednit).“ a dále: „Takové zdůvodnění v obecné rovině ob stojí, a to i s přihlédnutím k tomu, že se nejedná o změnu stávajícího územního plánu, ale o nahrazení původního územního plánu zcela novým. Již tím dává politická reprezentace najevo, že změny oproti dřívější koncepci mají být rozsáhlejší a že vlastníci pozemků by měli proces pořizování územního plánu bedlivě sledovat, což v nyní posuzovaném případě stěžovatel zjevně nečinil.“ Ke změně ohledně pozemku navrhovatele při správném pochopení podstaty územního plánování tedy nedošlo.

Navrhovatel ve svém návrhu neuvádí, s jakým konkrétním zákonným ustanovením byl postup vymezení zastavěného území v rozporu. Pokud navrhovatel argumentuje tím, že došlo k zásahu do jeho práv tím, že jeho pozemek parc. č. 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn nebyl zahrnut do zastavěného území v souladu s ust. § 58 stavebního zákona, tak toto tvrzení je rovněž nesprávné bez využití dalších zákonných ustanovení či minimálně zavádějící tvrzení. Dle ust. § 2 odst. 1 písm. f) stavebního zákona platí, že: „V tomto zákoně se rozumí nezastavěným územím pozemky nezahrnuté do zastavěného území nebo do zastavitelné plochy.“ Z uvedeného lze dovodit, že ve vztahu k pozemku navrhovatele parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn, nebyl splněn předpoklad, že se jedná o pozemek zahrnutý do zastavitelné plochy, neboť do zastavěného území nebyl zahrnut! Tento pozemek byl (kromě některých výjimek dle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona) nezastavitelný z tohoto důvodu, že se při posledním určení funkčního využití jednalo o plochu ostatní krajinné zeleně – viz strana 65 textové části napadeného opatření obecné povahy. Odpůrce určil, že tento pozemek nepatří do zastavěného území, když se na něm žádné stavby nenacházely (není stavební parcelou), a to k ochraně nezastavitelné plochy.

Vzhledem k uvedenému odpůrce navrhoval návrh odmítnout a zároveň žádal o přiznání nákladů řízení.

III. Replika navrhovatele

Na vyjádření odpůrce k žalobě reagoval navrhovatel replikou ze dne 18. 11. 2014. Uvedl v ní, že by v daném případě mohla být dána překážka věci rozhodnuté, pokud by na ni bylo nahlíženo tak, že ohledně předmětného pozemku došlo ke zrušení nejen jeho funkčního zařazení (ostatní krajinná zeleň), ale i ke zrušení jeho nezařazení do zastavěného území. Trval na tom, že žalovaný územní plán změnil oproti tomu předchozímu využití pozemku parc. č. 96/16, a to tak, že zrušil jeho určení k zastavění a je zcela nepodstatné, zda se tak stalo změnou územního plánu nebo přijetím nového, protože podstata věci v tom nespočívá, a že uvedl zákonná ustanovení, s nimiž je vymezení zastavěného území v rozporu. Zdůraznil, že podle § 58 odst. 2 stavebního zákona bylo povinností pozemek navrhovatele do zastavěného území vymezeného územním plánem zahrnout.

IV. Duplika odpůrce

Na repliku navrhovatele reagoval odpůrce ještě podáním ze dne 28. 11. 2014. Nebylo v ní již nic nového a zásadního, co dosud neodeznělo, v podstatě šlo o polemiku mezi účastníky (viz např. bod II., v němž odpůrce prohlašuje, že je mezi účastníky shoda v tom, že by měl krajský soud návrh odmítnout, ačkoliv každého z nich k tomu vedou jiné důvody). V argumentaci, co bylo vlastně rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30 A 10/2012-68, zrušeno, odkazoval odpůrce na jeho závazný I. výrok. Podle něho byl územní plán zrušen *v té jeho části, ve které byly pozemkové parcely č. 96/16, 100/3 a 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazeny do funkčních ploch FP- louky a pastviny a KO- ostatní krajinná zeleň.*

Odpůrce dodal, že se jednalo v předchozích řízeních o pochybení navrhovatele (jeho právního předchůdce), který takto svůj žalobní petit tehdy formuloval, omezil jej, přičemž pokud se vždy domáhal zrušení celé jedné částí územního plánu, který se týká jeho pozemku, pak proti nesprávnému rozhodnutí soudu, který jeho návrhu vyhověl zrušením jenom jednoho z atributů pozemku, nepodal opravný prostředek a rozsudek tak nabyl právní moci. Té části, která vymezuje zastavěné území města Špindlerův Mlýn, se rozsudek krajského soudu nedotkl.

Na tuto dupliku reagoval navrhovatel ještě podáním ze dne 11. 12. 2014, v němž zopakoval důvody, pro které předmětný návrh podal. Že jej k tomu vedly závěry stavebního úřadu i Ministerstva pro místní rozvoj o rozsahu zrušení územního plánu atd., jak již uvedeno výše.

V. Jednání krajského soudu

Vzhledem k výslovnému požadavku odpůrce projednal krajský soud návrh při jednání dne 21. 4. 2015. Účastníci řízení při něm setrvali na svých dosavadních stanoviscích. K dotazu soudu zástupce odpůrce uvedl, že mapa intravilánu obce se

v písemné dokumentaci vztahující se k územnímu plánu skutečně nenachází. Zhotoviteli územního plánu však byla předložena v elektronické podobě katastrálním úřadem, důkazy prokazující toto tvrzení však předložit nemohl.

VI.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou splněny podmínky řízení, za kterých může o návrhu na zrušení OOP (§ 101a s. ř. s.) jednat. Těmi jsou existence OOP, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu. Zjistil, že o vydání územního plánu města Špindlerův Mlýn rozhodlo zastupitelstvo odpůrce na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, a to dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011-Z. Tento územní plán jako OOP byl v souladu s § 173 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), oznámen veřejnou vyhláškou, která byla vyvěšena na úřední desku odpůrce dne 16. 11. 2011. Podle § 71 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 173 odst. 1 správního řádu proto nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011. Tento územní plán je tedy OOP, které bylo řádně vydáno a je účinné. Pravomoc zastupitelstva města vydat územní plán vyplývá z § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, napadené OOP tedy bylo vydáno orgánem, kterému zákon k takovéto formě výkonu veřejné moci svěřuje nezbytnou pravomoc, a to věcně i místně příslušným.

Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části) je ve smyslu § 101a odst. 1 s.ř.s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným OOP. Procesní legitimace je tak založena na tvrzení o dotčení subjektivních práv navrhovatele OOP, takže je v dané věci dána, tvrdí-li navrhovatel konsekventně a myslitelným způsobem možnost dotčení svých práv OOP. V přezkoumávané věci je aktivní procesní legitimace navrhovatele spojena s jeho vlastnictvím pozemkové parcely č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn, přičemž ten spatřuje zkrácení na svých právech tím, že oproti předchozímu územnímu plánu, podle něhož na ní bylo možno umístit stavby občanské vybavenosti a služeb, rodinné domy atd., nově byla zařazena do plochy, v níž to není možné. A to nejen vzhledem k jejímu funkčnímu určení, ale i proto, že byla zahrnuta do nezastavěného území obce. V něm je totiž výstavba omezena výslovně v intencích § 18 odst. 5 stavebního zákona.

Proti zařazení pozemku parc. č. 96/16, ale i pozemků parc. č. 100/12 a 100/3 v kat. území Špindlerův Mlýn, napadeným územním plánem do funkčních ploch FP – louky a pastviny a KO – ostatní krajinná zeleň, a to v kontrastu proti předchozímu územnímu plánu sídelního útvaru, brojila již jeho předchozí vlastnice obchodní společnost Reality Braník, s.r.o.. Na základě právě jejího návrhu ze dne 20. 2. 2012 pak Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68, zrušil územní plán právě v této části. Navrhovatel, jako právní nástupce uvedené obchodní společnosti, proto měl aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení OOP (jeho části), když ten zcela nepochybně zasahuje do jeho právní sféry.

Splněna byla podle krajského soudu též podmínka formulace závěrečného návrhu, když navrhovatel v petitorním žádání navrhoval zrušení územního plánu Špindlerův Mlýn v části, kterou byla pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území.

Krajský soud proto mohl konstatovat, že v přezkoumávané věci jsou podmínky řízení splněny, když se neztotožnil ani s námitkou odpůrce o existenci překážky věci rozhodnuté (o tom ještě dále).

Navrhovatel se domáhal zrušení platného územního plánu sice ze dvou důvodů, jejich společným základem však bylo tvrzení, že pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn byla chybně zařazena do nezastavěného namísto správně zastavěného území obce, a to v rozporu s § 58 stavebního zákona, bez řádného odůvodnění, v důsledku čehož byl omezen na svých vlastnických právech. V nezastavěném území je totiž výstavba zásadně regulována ustanovením § 18 odst. 5 stavebního zákona, když podle něho: *„V nezastavěném území lze v souladu s jeho charakterem umisťovat stavby, zařízení, a jiná opatření pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra.“* S takovým způsobem využití svého pozemku parc. č. 96/16 navrhovatel pochopitelně neuvažoval a s tímto cílem si jej nepořizoval.

Navrhovatel uvedl, že parcela č. 96/16 již byla předmětem rozhodování Krajského soudu v Hradci Králové, když ten rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68, zrušil napadaný územní plán v té jeho části, podle níž byl pozemek parc. č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zahrnut do funkční plochy ostatní krajinná zeleň. Navrhovatel měl vzhledem k tomu za to, že nastala situace, kdy jeho funkční určení přestalo být územním plánem řešeno, a to včetně otázky, zda je v zastavěném či nezastavěném území obce.

Jiného názoru je však stavební úřad Městského úřadu Špindlerův Mlýn, podle něhož krajský soud zmíněným rozsudkem nezrušil zařazení parcely č. 96/16 do nezastavěného území, což má za základní překážku toho, aby mohlo být žádosti navrhovatele vyhověno. Navrhovatel však tento názor nesdílí a tvrdí, že předmětný pozemek se v souladu s § 58 odst. 2 stavebního zákona nachází v zastavěném území obce, protože jde o pozemek nacházející se v intravilánu obce. Vzdor tomu je mu zřejmé, že právě tento názor stavebního úřadu, podepřený i stanoviskem Ministerstva pro místní rozvoj, je základní překážkou bránící v realizaci stavby rodinného domu na pozemku parc. č. 96/16. Právě proto napadl i část územního plánu vymezující zastavěné území, přičemž mu vytýkal i jeho neodůvodněnost a tím zároveň nepřezkoumatelnost.

Odpůrce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30A 10/2012-68, jímž byl zrušen územní plán v části, ve které byla pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, č. j. 30A 5/2013-122 (navrhovatel R. K.), jeho výrok I., jímž bylo rozhodnuto, že:

„Návrh na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11.“

2011, usnesením č. 8/11/2011-Z, a to z důvodů zařazení pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkčních ploch FP - louky a pastviny a KO - ostatní krajinná zeleň, se o d m í á“, dovozoval, že z těchto důvodů by měl být odmítnut i nyní projednávaný návrh. Krom toho zastával odpůrce v souvislosti s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68, názor, že rozhodnutím o pozemkové parcele č. 96/16 v něm byla založena, pokud jde o tuto parcelu, překážka věci pravomocně rozhodnuté, která brání projednání návrhu.

Krajský soud však tento názor nesdílí, když z výroku rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č. j. 30A 10/2012-68, je jednoznačně zřejmé, co bylo předmětem jeho rozhodnutí. Že jím byla otázka funkčního určení parcely č. 96/16, nikoliv její zařazení do nezastavěného území obce. Ostatně i sám odpůrce stojí zjevně na pozici, že jde o dvě zcela samostatné a rozdílné věci, tedy funkční určení pozemku a zastavěné území obce. Jinak by totiž skutečně byla hranice zastavěného území obce ohledně parcely č. 96/16 zrušena již rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68. Tak tomu ovšem nebylo, jak je z jeho výroku zřejmé, neboť bylo zrušeno pouze zařazení pozemkové parcely č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn do funkční plochy ostatní krajinná zeleň, nic více.

Krajský soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68, ostatně ani nemohl rozhodovat o vymezení zastavěného území, neboť takový návrh obchodní společnost Reality Braník, s.r.o., ve svém návrhu ze dne 20. 2. 2012 neučinila. Z jejího návrhu, jenž uvedenému rozsudku předcházel, neplyne, že by se domáhala zrušení hranice zastavěného (nezastavěného) území vymezené v územním plánu. Výslovně se v něm totiž pouze uvádí, že územní plán „omezuje zastavění pozemkových parcel č. 100/3, 100/12, 96/16 v k.ú. Špindlerův Mlýn, když jejich funkční využití oproti ...“, z čehož nelze dovozovat, že by navrhovatelka tehdy brojila i proti zakreslení hranice zastavěného území.

Překážka věci rozsouzené zde proto dána není, neboť nyní je rozhodováno sice o stejném předmětu, ale ze zcela jiného právního důvodu. Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani okolnost, že v návrhu podaném F. K. dne 16. 1. 2013, v jeho třetím návrhovém bodu, se namítá, že bylo nezákonným postupem vymezeno zastavěné území i ohledně pozemkových parcel č. 96/16, 100/3 a 100/12 v kat. území Špindlerův Mlýn. O této věci, o vymezení zastavěného území, totiž Krajský soud v Hradci Králové následným rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, č.j. 30A 5/2013-122, nerozhodoval a odmítnutí návrhu ohledně parcely č. 96/16 kat. území Špindlerův Mlýn bylo vysloveno pouze ve vazbě na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2012, č.j. 30A 10/2012-68, respektive jeho výrok I., týkající se výlučně funkčního zařazení tohoto pozemku (viz výše). Krajský soud proto znovu opakuje, že ohledně parcely č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn, zda-li je v zastavěném či nezastavěném území obce, dosud nerozhodoval.

Stěžejní navrhovatelovou námitkou bylo tvrzení, že parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn byla zahrnuta v územním plánu do nezastavěného území obce v rozporu se stavebním zákonem. Takováto skutečnost by nepochybně měla pro každého vlastníka pozemku zásadní význam, neboť by jej přinejmenším omezovala v možnostech nakládání s ním. Například na pozemku mimo zastavěné

území je vzhledem k regulaci obsažené v § 18 odst. 5 stavebního zákona znemožněna v zásadě výstavba, což se nutně projevuje v reflexi a dotčení práv vlastníků takových pozemků. Navrhovatel si je tak plně vědom toho, že mu stavební úřad nepovolí na předmětném pozemku stavbu rodinného domu již jen z toho důvodu, že pozemek nebyl zařazen do zastavěného území obce. Pro vlastníky pozemků pak byl institut intravilánu vždy významný, když s ním byla spojována např. jejich cena podle cenových předpisů či placení odvodů za odnětí zemědělské půdy zemědělské výrobě, přičemž jeho významu nelze dohlédnout ani do budoucna. O to větší důležitost má odůvodněnost územních plánů v případech, jako tomu je v přezkoumávané věci, kdy napadeným územním plánem došlo nejen ke změně funkčního určení předmětného pozemku oproti předchozímu územnímu plánu sídelního útvaru Špindlerův Mlýn, podle něhož byl pozemek parc. č. 96/16 zařazen do funkční zóny č. II – Komerční zóna nižší intenzity (viz výše), ale kdy byla tato zásadní změna potvrzena právě navrhovatelem namítaným nesprávně vymezeným zastavěným územím obce ohledně něho.

Pro vymezení zastavěného území obce má pojem „intravilán“, jehož se navrhovatel dovolával, zvláštní význam. To proto, že podle § 58 odst. 2 první věty stavebního zákona se pozemky v intravilánu zahrnují do zastavěného území obce vždy! Nezáleží tak ani např. na vyhodnocení účelného využití toho kterého pozemku v zastavěném území obce, neboť jeho přináležitost k intravilánu je dána stavem, který tu byl ke dni 1. 9. 1966. Jeho existence - určení plyne přímo z obecně závazných právních předpisů, s nimiž nemůže být OOP v rozporu. Jinými slovy, část zastavěného území obce v rozsahu intravilánu platného ke dni 1. 9. 1966, je z hlediska materiálního tou jeho částí, o níž vzhledem k této skutečnosti zastupitelstvo obce ani rozhodovat nemůže. Svým rozhodnutím, schválením územního plánu, totiž nemůže měnit rozsah intravilánu obce (s výjimkami dle § 58 odst. 2 věty první stavebního zákona, což ovšem není daný případ), který plyne přímo ze zákona, takže jej v podstatě bere pouze na vědomí. To si zřejmě málokdo uvědomuje. Pokud by proto bylo zastavěné území obce vymezeno v jejím územním plánu chybně, a to právě ve vazbě na zmíněný intravilán, měla by při posuzování této disproporce a důsledků s tím spojených přednost zákonná úprava vymezující pojem intravilán.

Pojem intravilán, jeho aplikace, by neměla činit orgánům státní moci žádné obtíže, neboť z dosavadní dlouhodobě platné právní úpravy je všeobecně známo (odpůrce se o tom zmiňuje na straně sedmé svého vyjádření dole), že se jedná o zastavěné území obce vymezené k datu 1. 9. 1966, které bylo souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce. Jeho hranice (hranice zastavěného území obce) se zobrazovaly v pozemkových mapách evidence nemovitostí a jsou dostupné u katastrálních úřadů.

Navrhovatel namítal, že do zastavěného území obce měla být zahrnuta i pozemková parcela č. 96/16, neboť patří do intravilánu obce a že vymezení zastavěného území obce není řádně odůvodněno. A krajský soud mu musel přisvědčit. Územní plán se totiž zmiňuje o zastavěném území pouze na straně šesté své textové části, a to přesně způsobem, jak navrhovatel namítá. Z něho se totiž skutečně nelze dozvědět nic jiného, než že správní území města Špindlerův Mlýn zahrnuje čtyři katastrální území a která a že zastavěné území je vymezené ke dni 1.

1. 2009. Výkres základního členění území pak obsahuje vyznačení hranic zastavěného území.

Textová část územního plánu tak fakticky obsahuje pouze název „Vymezení zastavěného území“ bez jakéhokoliv náznaku procedury, jež ke stanovení zastavěného území vedla, bez úvah, na jejichž základě bylo vymezeno. Z územního plánu tak nelze zjistit žádné argumenty, žádné výsledky či jiné okolnosti, jež by hranice vymezeného zastavěného území odůvodňovaly. Nelze tak vůbec zjistit, jaké plochy (pozemky) byly do zastavěného území zahrnuty ve smyslu § 58 odst. 2 stavebního zákona a proč. Přitom podle § 53 odst. 5 stavebního zákona měly být součástí odůvodnění územního plánu i výsledek přezkoumání územního plánu podle jeho odst. 4 (mimo jiné soulad územního plánu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů) a vyhodnocení účelného využití zastavěného území. Nelze tak vůbec zjistit „skladbu“ zastavěného území města Špindlerův Mlýn a tedy ani vymezení jeho intravilánu. Přitom pojem zastavěné území je jedním ze základních pojmů územně plánovací dokumentace, a právě proto klade stavební zákon na jeho vymezení zvláštní důraz vyjádřený v § 60 odst. 3 stavebního zákona. Podle něho musí být vymezení zastavěného území odůvodněno, přičemž odůvodnění musí obsahovat i vyhodnocení jeho souladu s již zmiňovaným § 58 odst. 1 a 2 citovaného zákona. Tyto, zákonem vyžadované náležitosti, však napadený územní plán neobsahuje.

Krajský soud si dovede představit i výhradu, že navrhovatel (jeho právní předchůdci - vlastníci parcely č. 96/16) v průběhu zpracování a schvalování územního plánu nenamítal vady v zákresu zastavěného území. Pro takovýto případ je však třeba zdůraznit, že námitka ohledně chybného zakreslení zastavěného území v územním plánu se dotýká závažného porušení procesních i hmotně právních norem chránících zásadní veřejné zájmy, včetně zájmů jednotlivých vlastníků pozemků. Jde o jeden ze základních institutů územního plánu, jehož soulad se zákonem nemůže být závislý na iniciativě občanů, nýbrž na odborné erudovanosti subjektů účastných na tvorbě územního plánu až po jeho schválení. Jak má ostatně asi občan dopředu počítat s tím, že orgány veřejné správy budou postupovat v rozporu se zákonem? To se má bránit preventivně?

K otázce odůvodnění OOP se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. ledna 2011, č.j. 1 Ao 2/2010-185, pod bodem 106, následovně:

„K náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy se zdejší soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008 - 136, publikovaném pod č. 1795/2009 Sb. NSS: „Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Jeho specifický obsah je blíže určen řadou ustanovení (tak např. z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami, s nimiž se musí zabývat jako s podkladem pro jeho vydání; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění; podle § 60 odst. 3 stavebního zákona pak odůvodnění opatření obecné povahy, jímž se vymezuje zastavěné území, vždy obsahuje i vyhodnocení souladu s § 58 odst. 1 a 2 téhož zákona). Z § 68 odst. 3 užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že v tomto odůvodnění nesmí zejména chybět esenciální obsahové

náležitosti odůvodnění běžného správního rozhodnutí. I v odůvodnění opatření obecné povahy je tak nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů.“

V přezkoumávané věci není vymezení zastavěného území obce odůvodněno v rozporu se správním řádem i stavebním zákonem vůbec, ačkoliv jde o fundamentální otázku územního plánování, která má zásadní význam pro vytváření územně plánovací dokumentace a realizaci výstavby v daném území. Povinnost odůvodnit územní plán z těchto hledisek proto není pouhou formální záležitostí, ale naopak nutnou podmínkou pro to, aby veřejnost, dotčené orgány státní správy, okolní obce i soudy měly v otázce vymezení zastavěného území obce jasno, aby byly schopny posoudit, zda územním plánem nedochází k ohrožení zájmů chráněných právním řádem. Odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu, však v přezkoumávané věci rezignoval na svoji povinnost odůvodnit vymezení zastavěného území obce, když k východiskům jeho vymezení neuvedl, a to doslova, ani jednu větu. Takovéto pochybení má však vzhledem k významu zastavěného území zásadní vliv na zákonnost obsahu celého územního plánu, včetně následných postupů podle něho v konkrétních správních řízeních (např. v územním řízení, řízení o změně v účelu užívání stavby atd.).

S ohledem na výše vyřčené má krajský soud za prokázané, že je dán závažný důvod pro zrušení napadeného opatření obecné povahy v části týkající se zařazení pozemkové parcely č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn do nezastavěného území obce. A to pro naprostou absenci odůvodnění tohoto závěru odpůrcem ve směru k uvedenému pozemku z hlediska ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) a § 58 odst. 2 stavebního zákona. V důsledku toho nezbylo, než konstatovat, že je napadené OOP v navrhovatelem uvedené části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud proto „Územní plán Špindlerův Mlýn“ v části, ve které byla pozemková parcela č. 96/16 v kat. území Špindlerův Mlýn zařazena do nezastavěného území obce, ve výroku I. podle § 101d odst. 2 s. ř.s. zrušil, a to dnem právní moci tohoto rozsudku.

Tento rozsudek nezpochybňuje právo odpůrce na samosprávu, nýbrž je o tom, že i samosprávu je nutno vykonávat způsoby odpovídajícími principům dobré veřejné správy. Ostatně v nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01, se uvádí, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státě (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) je kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať již plynoucími z normativního právního aktu (např. z obecně závazné vyhlášky, jako v daném případě) nebo z aktu aplikace práva.

Obiter dictum krajský soud k věci uvádí, že si po projednání návrhu opatřil u Krajského úřadu Královéhradeckého kraje mapy evidence nemovitostí se zakreslením intravilánu města Špindlerův Mlýn a že se podle nich předmětná parcela č. 96/16 v jeho intravilánu nachází. Důkaz těmito podklady prováděn nebyl, nicméně vše nasvědčuje tomu, že nejen předmětná parcela byla z hlediska jejího situování mimo zastavěné území obce zařazena chybně. Bude však již na odpůrci, aby tuto otázku dodatečně prověřil a uvedl do souladu se stavem upraveným zákonem, který má zákonitě přednost před řešením obsaženým v územním plánu.

Náklady řízení

Navrhovatel měl ve věci úspěch, a proto mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s.ř.s. proti účastníkovi, který úspěch neměl. Náklady byly stanoveny ve výroku II. tohoto rozsudku ve výši 5.000,-Kč za soudní poplatek, když se navrhovatel práva na náhradu ostatních nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. dubna 2015

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu